

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/36/2025
Identifikačné číslo spisu:	1424202297
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1424202297.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C.. H. B., narodennej XX. I. XXXX, J., Y. XX S., zastúpenej Advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, IČO: 36 854 808, proti žalovanej C.. K. T., narodennej XX. V. XXXX, J., D. XX, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/8/2024, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. augusta 2024 sp. zn. 8Co/60/2024 v spojení s opravným uznesením z 16. septembra 2024 sp. zn. 8Co/60/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanej uložil povinnosť odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 24. 02. 2024 obsahujúci súkromnú komunikáciu so zosnulým I.. C. B., vrátane fotografie z nemocničného prostredia a vrátane fotografie so sprievodným popisom a hodnotením tejto komunikácie, odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 25.02.2024 v znení: "C. vedel, že je traveny.... chcel to riešiť sám, keď mu bude lepšie... vyssie pripájam jednu z našich mnohých, dlhoročných komunikácií. Nezlepsovalo sa, tak mi dal pokyn, aby som to v prípade, že sa mu niečo stane riesila ja.", odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 25. 02. 2024 obsahujúci dve fotografie z obrazovky zo súkromnej komunikácie so zosnulým I.. C. B. v znení: "Pripájam jednu z našich mnohoročných komunikácií. C. vedel že je traveny...", odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 29.02.2024 s nadpisom v znení "NEODKLADNE NARIADENIE, ktoré mi nebolo ešte doručené, ale vie už o ňom Novy cas", vrátane pripojenej fotografie s popisom; konanie o návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia v časti, v ktorej sa žalobkyňa domáha, aby súd neodkladným opatrením zakázal žalovanej zverejňovať alebo inak šíriť informácie o I.. C. B. alebo žalobkyni, alebo týkajúce sa I.. C. B. alebo žalobkyne, vrátane akýchkoľvek prejavov osobnosti I.. C. B. alebo žalobkyne, najmä fotografií, podobizní, obrazových a zvukových záznamov, písomností, vrátane elektronickej komunikácie a vrátane

informácií o skutočnom, či domnelom zdravotnom stave I.. C. B. zastavil, vo zvyšnej časti návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania a poučil žalovanú, že môže podať voči žalobkyni žalobu o navrátenie do pôvodného stavu alebo o náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia. Vo výroku II. súd vo zvyšnej časti návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Vo výroku III. rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a vo výroku IV. poučil žalovanú, že môže podať voči žalobkyni žalobu o navrátenie do pôvodného stavu alebo o náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia.

2. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1, ods. 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1 veta prvá, ods. 2, ods. 3, § 330 ods. 2, § 332 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 11, § 12 ods. 1, § 15 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že návrh je čiastočne dôvodný. Konštatoval, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia je povahy, ktorá pripúšťa, aby bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Dospel k záveru, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je nielen možné, ale aj vhodné, nakoľko je potrebné zabrániť tomu, aby namietané príspevky žalovanej, ktorej odstránenia sa neodkladným opatrením žalobkyňa domáha aj naďalej zasahovali do práv na ochranu osobnosti jej a jej zosnulého manžela, nakoľko ich ďalšie zotrvanie na sociálnej sieti Facebook môžu spôsobovať ďalšiu ujmu na právach a právom chránených záujmoch žalobkyne, jej zomretého manžela a jej rodiny. Nariadeným neodkladným opatrením sa žalovanej ukladá povinnosť odstrániť namietané statusy na sociálnej sieti Facebook, čo svojou povahou zodpovedá nároku na upustenie od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, resp. nároku na odstránenie následkov týchto neoprávnených zásahov v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že je potrebné zamedziť ďalšiemu narastaniu ujmy na strane žalobkyne poskytnutím predbežnej ochrany a že prípadná následná ochrana poskytnutá konečným rozhodnutím vo veci samej by nebola v takomto prípade dostatočne efektívna. Mal za to, že žalobkyňa čiastočne osvedčila dôvodnosť a trvanie subjektívneho nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana nariadením neodkladného opatrenia (nárok na ochranu osobnosti), a rovnako osvedčila existenciu skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov sporových strán. Predovšetkým žalobkyňa osvedčila, že je manželkou zosnulého a je aktívne legitimovaná domáhať sa ochrany svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka) a zároveň aj titulom postmortálnej ochrany osobnosti svojho zosnulého manžela. Súd príspevky žalovanej na sociálnej sieti Facebook zo dňa 24. 02. 2024, príspevky zo dňa 25. 02. 2024 a príspevok zo dňa 29. 02. 2024 posúdil ako hodnotiace úsudky žalovanej, ktoré nevychádzajú z dostatočného faktického základu a nemajú ani atribút prípustnej kritiky. Žalobkyňa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčila (agentúrna správa SITA zverejnená dňa XX. XX. XXXX), že jej manžel I.. C. B. zomrel po dlhšej a ťažkej chorobe. Hodnotiace úsudky žalovanej vo vyššie uvedených príspevkoch týkajúce sa dôvodov úmrtia zosnulého, a teda, že týmto mala byť otrava ťažkými kovmi a arzénom a o tom, že zosnulý vedel, že je trávený, ako aj o zdravotnom stave zosnulého, a teda, že tento mal mať uvedené látky v tele, vrátane zverejnenej fotografie zosnulého z nemocničného prostredia (i keď z nej nie je vidno celkom tvár zosnulého, no z ďalších skutočností vyplýva, že o podobizeň zosnulého nepochybne ide) z ktorej v kontexte už zverejnených príspevkov (o tom, že mal byť zosnulý otrávený) opätovne možno vyvodzovať informáciu o zdravotnom stave zosnulého, podľa názoru súdu majú zjavný difamačný charakter a tieto sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne a zosnulého I.. C. B., najmä do práva na dobrú povesť a ľudskú dôstojnosť a do práva na súkromie a rodinný život. Žalovaná tieto zverejňuje bez toho, aby sa tieto zakladali na overených a pravdivých skutočnostiach ako premis pre hodnotiaci úsudok. Takéto príspevky preto majú značný difamačný charakter, čo aj vzhľadom na to, že žalobkyňa osvedčila, že tieto príspevky žalovanej majú široký dosah, a tieto sú dostupné verejnosti aj tým, že o týchto informujú aj niektoré médiá (titulka Nový čas z XX. XX. XXXX), nie je možné naďalej ponechať na tejto sociálnej sieti tak, aby sa týmto prehlboval zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne a jej zosnulého manžela. Dospel k záveru, že je potrebné nariadiť neodkladné opatrenie a žalovanej uložiť, aby vyššie uvedené príspevky na sociálnej sieti Facebook odstránila. V zmysle § 337 ods. 1 C.s.p. poučil žalovanú, že môže podať voči žalobkyni žalobu o navrátenie do pôvodného stavu alebo o náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd

podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa do zamietajúcej časti a čo do zastavujúcej časti odvolanie, žalovaná podala odvolanie čo do vyhovujúcej časti, o ktorých rozhodol Krajský súd v Bratislave v spojení s opravným uznesením tak, že „napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bodoch 1. a 3. výroku I. a vo výroku III. potvrdil, v bodoch 2. a 4. výroku I. napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietal. Vo výroku II. a IV. napadnuté uznesenie zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie“.

3.1. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v medziach stranami uplatnených dôvodov podaného odvolania, a dospel k záveru, že odvolanie každej zo strán je čiastočne dôvodné.

3.2. Medzi základné hodnoty ľudskej osobnosti nepochybne patria i ľudská dôstojnosť a osobnánosť. Práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a osobnej cti sú zaručené ústavou a ich ochrana Občianskym zákonníkom. Ľudská dôstojnosť je kategória, ktorá charakterizuje človeka ako ľudskú bytosť, patrí každému bez výnimky a rozdielu. Právo na ochranu ľudskej dôstojnosti zabezpečuje každému človeku život pri rešpektovaní určitej všeobecne uznávanej hranice slušnosti, pri rešpektovaní svojbytnosti každej ľudskej bytosti. Každý má rovnaké právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a na rovnakú ochranu pred jej ponížením. Na druhej stranenosť je výrazom určitej úcty, uznania, ocenenia, vážnosti fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje správanie, konanie a postoje u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Rovnako je však chránené právo na súkromný život, ktorý zahŕňa širokú oblasť súkromia fyzickej osoby, najmä jej súkromného života v intímnej a rodinnej sfére, no tiež vnútorného myšlienkového a citového života, resp. prežívania. Takto chápané právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, i v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Ak dôjde k zásahu do práva na súkromný život, nie je potrebné, aby tento zásah mal súčasne i difamujúci charakter. Rozhodovanie o otázkach týkajúcich sa zdravotného stavu osoby spadá nepochybne pod právo na súkromný život. Zdravie (ako najdôležitejšia hodnota) a zdravotný stav človeka sú neoddeliteľne späté s jeho telesnou a duševnou integritou, preto rozhodovanie o nich je možné zahrnúť do najintímnejšej sféry súkromia osoby.

3.3. Podľa ustálenej súdnej praxe (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/92/2015 zo dňa 22. 02. 2017), úlohou inštitútu postmortálnej ochrany osobnosti je, aby fyzická osoba mala zabezpečenú účinnú ochranu osobnosti nielen po celú dobu svojho života, ale aj po jej smrti. Táto zákonná úprava zabezpečuje ochranu pred neoprávnenými zásahmi znevažujúcimi pamiatku (pietu) zomrelej fyzickej osoby aj v čase, kedy fyzická osoba ako subjekt osobnosti už nie je nažive. K prijatiu tejto právnej úpravy viedla jednak požiadavka verejného záujmu a jednak požiadavka zachovania pamiatky, celkovej piety k zomrelému a spomienky na neho, čo súvisí s tým, že ide o hodnoty, ktoré nestrácajú svoj význam pre najbližšie osoby zomrelého. Zákon preto stanovil, že smrťou fyzickej osoby vzniká taxatívne vymedzenému okruhu osôb, ktoré neboli sami neoprávneným zásahom postihnuté, právo na uplatnenie ochrany osobnosti zomrelého. Ide tu o zvláštne právne nástupníctvo (sukcesiu), na základe ktorého patrí ex lege určitým osobám pôvodné (originárne) subjektívne právo k uplatneniu ochrany osobnosti iného - zomrelej fyzickej osoby. Pre vznik tohto subjektívneho práva osobám uvedeným v § 15 Obč. zák. nie je podstatné, či sa neoprávnený zásah do osobnosti zomrelej fyzickej osoby stal ešte za jej života alebo až po jej smrti. Hmotnoprávnym predpokladom, za splnenia ktorého osoby uvedené v § 15 Obč. zák. môžu s úspechom toto právo uplatniť, je smrť fyzickej osoby. Predmetom tohto subjektívneho práva sú napriek smrti fyzickej osoby naďalej pretrvávajúce hodnoty, a to pamiatka zomrelého, celková pieta k nemu a spomienka na neho, teda posmrtné záujmy fyzickej osoby (pozri Karel Knap, Jiří Švestka a kolektív, "Ochrana osobnosti podle občanského práva" Linde, Praha, a. s., str. 81 a nasl.). Podstatou a zmyslom postmortálnej ochrany osobnosti teda je umožniť po smrti fyzickej osoby uplatniť jej najbližším príbuzným právo na ochranu jej osobnosti, a tak čeliť neoprávneným zásahom, ktoré znevažujú (zneuctujú) pamiatku, pietu a spomienku zomrelej fyzickej osoby. Takýmito zásahmi sú neoprávnené zásahy do cti, dôstojnosti zomrelej fyzickej osoby, do jej povesti a mena, do telesných pozostatkov zomrelého, ak ich možno identifikovať a pod.

3.4. Ochrana prejavov osobnej povahy je súčasťou práva na súkromie. Podľa § 12 ods. 1 Obč. zák. je

na vyhotovenie ako i na použitie písomností osobnej povahy a obrazovej snímky fyzickej osoby potrebný jej súhlas, ktorý vylučuje protiprávnosť zásahu do jej osobnostných práv. Súhlas s vyhotovením však v sebe nezahŕňa aj súhlas s použitím a naopak. V prípade verejného použitia prejavu osobnej povahy bez privolania dotknutej osoby sa nevyžaduje pre vznik neoprávneného zásahu, aby bolo difamačné. Vyhotovenie fotografie bez súhlasu dotknutej osoby, rovnako ako jej následné použitie, je tak protiprávne bez ďalšieho a nelegitimizuje ho ani účel a spôsob použitia. Z hľadiska neoprávneného zásahu nie je podstatný ani spôsob, ako boli obrazové snímky získané, či sú informácie zo súkromného života pravdivé alebo nepravdivé. Pokiaľ ide o právo na ochranu osobnosti podľa § 15 ods. 1 Občianskeho zákonníka, toto právo nie je čo do obsahu a rozsahu, ani čo do funkcie úplne zhodné s právom na ochranu osobnosti zomrelého. Z povahy veci však plyní, že osobitné právo právnych nástupcov podľa § 15 ods. 1 Občianskeho zákonníka je čo do svojho obsahu v určitých smeroch užšie, v iných smeroch širšie. Napríklad, ak zomrelý ešte pred svojou smrťou zakázal akúkoľvek dispozíciu so svojimi jednostrannými prejavmi osobnej povahy, nemožno tieto písomnosti použiť ani vtedy, ak by s tým osoby uvedené v § 15 vyslovili súhlas, teda prejav vôle, ktorý v tomto smere zomrelý urobil ešte za svojho života, sa stal definitívnym a nemôže byť odvolaný ani zmenený osobami podľa § 15 ods. 1, a pokiaľ by sa tak stalo, došlo by zo strany uvedených osôb k zneužitiu ich práv a tým k neoprávnenému zásahu.

3.5. V preskúmvanej veci sa žalobkyňa domáha ochrany pred neoprávneným zásahom zo strany žalovanej do jej osobnostných práv ako i do práv jej zosnulého manžela M. titulom postmortálnej ochrany. Namietala zverejňovanie fotografií a súkromných písomností zosnulého manžela žalovanou na jej sociálnej sieti bez súhlasu zosnulého, resp. bez jej súhlasu, zverejňovanie difamačných statusov a príspevkov, informácií o zdravotnom stave zosnulého. Argumentovala, že uvedeného konania sa dopúšťa žalovaná cieľene, účelovo a zlomyseľne, s cieľom spôsobovať pozostalej rodine útrapy, cieľene opovrhnutia-hodným spôsobom pútať na seba mediálnu pozornosť a priživovať sa na smrti zosnulého; čím púta nevyžiadanú mediálnu pozornosť aj na zosnulého, žalobkyňu a zvyšok jeho rodiny.

3.6. Na základe tvrdení žalobkyne, že jej zosnulý manžel si počas svojho života chránil svoje súkromie, z vlastnej vôle sa verejne prezentoval len v súvislosti s podnikateľskými aktivitami a účasťou na spoločenských podujatiach, ako i na základe skutočností, že z posledného obdobia jeho života neboli zverejňované žiadne jeho fotografie zo súkromia či jeho súkromná korešpondencia, je možné považovať; z tohto jeho konkludentného konania; za dostatočne osvedčené, že zosnulý manžel žalobkyne za života nikomu neudelil súhlas s použitím jeho súkromných fotografií a osobnej korešpondencie. Možno tak na základe uvedeného považovať na osvedčené, že zverejnením obrazových snímok zosnulého manžela žalobkyne v jeho súkromí a jeho súkromnej elektronickej komunikácie so žalovanou na sociálnej sieti po jeho smrti, došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv.

3.7. Pokiaľ ide o súkromnú komunikáciu zosnulého uverejnenú žalovanou dňa 24. 02. 2024, odvolací súd považoval za relevantné, že táto obsahovala vysoko citlivé a dôverné informácie poskytnuté zosnulým žalovanej v súvislosti s priebehom jeho liečby. Podľa názoru odvolacieho súdu jej zverejnenie nebolo nevyhnutne potrebné pokiaľ žalovaná chcela verejne prezentovať spoločensky významný prínos zosnulého k liečbe onkologických ochorení. Obsah súkromnej komunikácie uverejnenej žalovanou dňa 25. 02. 2024 bol dôvernej povahy, pretože sa rovnako týkal vysoko citlivých informácií o zdravotnom stave zosnulého, ktorý sa považuje za chránený osobný údaj aj po jeho smrti, a teda možno usudzovať, že rovnako zjavne neboli tieto informácie zosnulého za jeho života určené na sprístupnenie komukoľvek a ani na ich rozširovanie. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie považoval za nevyhnutne potrebné neodkladným opatrením chrániť súkromnú komunikáciu zosnulého za jeho života týkajúcu sa jeho zdravotného stavu pred jej zverejňovaním žalovanou po jeho smrti, z dôvodu zamedzenia neoprávneného zásahu do osobnostných práv zosnulého, použitím písomností osobnej povahy obsahujúcich osobné údaje, na ktoré za života neudelil súhlas. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bodoch 1. a 3. výroku I., ktorým bolo návrhu vyhovie.

3.8. V prípade difamačných hodnotiacich úsudkov musí byť z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zjavné (prima facie), že nimi došlo k neoprávnenému zásahu a súčasne je potrebné osvedčenia takej (značnej a závažnej) intenzity zásahu do chránených práv, že okamžitá ingerencia zo strany štátu (súdnej moci) do ústavou zaručenej slobody prejavu je nevyhnutne potrebná pre zabránenie rozširovania (už) vzniknutých negatívnych následkov alebo pre zamedzenie vzniku ďalšej (novej) ujmy, ktorých

(úplné) odstránenie či (aspoň čiastočné) eliminovanie by nebolo už dobre možné dosiahnuť právnymi prostriedkami, ktoré možno uplatniť len žalobou vo veci samej. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade je potrebné splnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia zvlášť prísne posudzovať, nakoľko neodkladné opatrenie v týchto prípadoch môže predstavovať značne represívny zásah štátnej moci do ústavou garantovaného práva každého na slobodu prejavu.

3.9. Žalobkyňa tvrdila, že pokiaľ ide o vyjadrenie žalovanej v príspevku zo dňa 25. 02. 2024, ide o šírenie hoaxu, že mal byť zosnulý trávený a že dokonca mal o tom vedieť. V tomto smere treba prisvedčiť obrane žalovanej, že ide o jej hodnotiaci úsudok, u ktorého dostatočne osvedčila, že má faktický základ v jej komunikácii so zosnulým, v ktorej s ním riešila zvýšené hodnoty arzénu a olova vo výsledkoch, ktoré jej poslal zosnulý, a preto úsudok žalovanej, že zosnulý mal byť trávený a že o tom vedel; za stavu, keď v tomto smere podnikla legitímne kroky tým, že podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela; nemožno považovať za názor bez akéhokoľvek racionálneho základu, ktorý by bol zjavne vymyslený či špekulatívny. Zhodne ako súd prvej inštancie aj odvolací súd vychádzal zo súdnou praxou ustáleného názoru, že ochrana hodnotiacich úsudkov je z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov. Navyše je potrebné vziať na zreteľ, že žalobkyňa neuviedla, v čom mal spočívať difamačný charakter vyjadrenia názoru žalovanej, akú konkrétnu ujmu mal spôsobiť na jej osobnostných právach či právach zosnulého. Žalovaná vo svojom príspevku svoje podozrenie o trávení zosnulého I. C. B. nespájala s osobou žalobkyne, a preto tvrdenia žalobkyne o krivom obvinení nie sú ničím podložené. Žalobkyňa neuviedla, že by príspevok vyvolal negatívne komentáre voči jej osobe, dehonestoval poslednú pamiatku na zosnulého, ani že by podnecoval k hnevu voči rodinným príslušníkom zosnulého. Prejav žalovanej v príspevku nemožno považovať za provokatívny, osočujúci, útočný či bezohľadný v takej miere, aby bol spôsobilý bez ďalšieho dotknúť sa duševnej pohody žalobkyne. Žalobkyňa neuviedla, že by uvedená prezentácia žalovanej na sociálnej sieti vyvolávala u nej traumatizujúce duševné útrapy a nie je zrejmé, v akom ohľade mala byť narušená integrita jej vnútornej sféry, duševná a psychická pohoda. Žalobkyňa netvrdila, že by bolo uverejnenie príspevku pre ňu citovo zraňujúce, že by ju to rozrušilo a odvolaciemu súdu neprináleží v tomto smere dedukovať závažnosť dopadu uvedeného príspevku na vnútorné prežívanie žalobkyne na základe jej všeobecného tvrdenia o útrapách a o hrubom porušovaní záujmov zosnulého a pozostalej rodiny, ktoré nepovažoval odvolací súd za dostačujúce pre osvedčenie značnej intenzity zásahu do osobnostných práv žalobkyne a zosnulého, ktoré musia byť hodnoverne osvedčené zvlášť v prípade závažného obmedzenia slobody prejavu nariadením neodkladného opatrenia. Na hodnovernosť tvrdenia žalobkyne, že žalovaná postupovala zlomyseľne s cieľom spôsobovať pozostalej rodine útrapy, a že ide o šikanózne konanie, z obsahu spisu nemožno spoľahlivo usudzovať. Žalovaná svojím príspevkom zjavne nechcela dráždiť či pobaviť okruh svojich sledovateľov informáciami zo svojho súkromného života. Rovnako presvedčivo nemožno usudzovať na snahu žalovanou vyvolať senzáciu a pritiahnuť pozornosť bulvárnych médií. Žalobkyňa neuviedla, ako zverejnený názor žalovanej vyvedený z jej súkromnej komunikácie so zosnulým manželom žalobkyne, znevažuje zosnulého a ako neoprávnene postihol súkromie žalobkyne ako najbližšej pozostalej v oblasti prežívania a realizácie piety vo vzťahu k zomrelému manželovi. Nesúhlas žalobkyne a s tým spojený stres s vykonaním pitvy jej zosnulého manžela nepredstavuje zásah do jej súkromia a ani vykonanie pitvy na podnet žalovanej nemožno považovať za zneuctenie tela zosnulého. Podanie trestného oznámenia a jeho prešetrovanie, vrátane pitvy zosnulého, nedôvodne považuje žalobkyňa za neoprávnený zásah do svojho súkromia a do osobnostných práv zosnulého I. C. B.. Žalobkyňa tak neosvedčila relevantnosť následku uvedeného príspevku na zneuctenie pamiatky zosnulého. Žalobkyňa neuviedla žiadne presvedčivé argumenty, ako mala byť dotknutá na jej osobnostných právach zverejnením predmetného názoru zo súkromného života žalovanej, ktorý zjavne zdieľala aj so zosnulým manželom žalobkyne. Žalobkyňa v tomto smere neosvedčila mieru závažnosti zásahu uvedeným príspevkom do podstatných aspektov jej súkromného života, a preto možno usudzovať, že zverejnenie uvedeného vyjadrenia bolo žalovanou realizované v rámci ústavou garantovanej slobody prejavu. Pokiaľ v tomto smere žalobkyňa argumentovala zásahom do pokojného stavu, odvolací súd poukazuje na to, že samotná žalobkyňa zaslala žalovanej ako reakciu na nesúhlas s pitvou zosnulého dve fotografie z internetu, o ktorých sa žalovaná domnievala, že išlo o fotografie zosnulého z chladiaceho boxu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bode 2. výroku I., ktorým bolo návrhu vyhovieť, tak, že návrh v tejto

časti ako nedôvodný zamietol.

4. Pokiaľ ide o odstránenie príspevku zo dňa 20. 02. 2024, ktorý mal obsahovať video zo súkromia s fotografiou zosnulého, odvolací súd nezistil, že by dňa 20. 02. 2024 bolo žalovanou uverejnené video. Pokiaľ ide o zverejnenie spomienkovej fotografie zosnulého žalovanou dňa XX. XX. XXXX, ktoré síce možno považovať za neoprávnený zásah, keďže na jeho zverejnenie za života zosnulý I.. C. B. nedal súhlas, avšak v tomto prípade nebola osvedčená žiadna intenzita zásahu pre jej okamžité odstránenie vo forme neodkladného opatrenia. Odvolací súd vzal na zreteľ to, že žalovaná neuverejnila na fotografii podobu zosnulého, ktorú by nebolo možné zistiť inak, nakoľko na internete je podoba zosnulého verejne dostupná, a teda bola v čase uverejnenia už všeobecne známa; nešlo o fotografiu odhaľujúcu podrobnosti zo súkromia zosnulého ani žiadne intímne detaily z jeho života. Odvolací súd v tejto súvislosti prihliadol aj na to, že žalovaná zjavne bola blízkou osobou zosnulého manžela žalobkyne pred jeho smrťou, a preto zverejnenie fotografie zosnulého žalovanou ako jeho blízkou osobou po mesiaci od úmrtia ako spomienky nemožno považovať za taký zásah do práva zosnulého na ochranu pred použitím jeho obrazovej snímky, ktorý by bolo nevyhnutne potrebné zakázať neodkladným opatrením. Odvolací súd nezistil v tomto smere žiadne konkrétne špecifické okolnosti veci a z nich jasne vyplývajúci šikanózný zámer a správanie žalovanej, či absenciu bazálnych morálnych hodnôt, zábran a ľudskej slušnosti. Rovnako súd prvej inštancie správne zamietol návrh žalobkyne uložiť žalovanej odstránenie všetkých príspevkov týkajúcich sa I.. C. B. z ostatných sociálnych sietí uverejnených od XX. XX. XXXX z dôvodu, že neobsahovali špecifikáciu konkrétnych sociálnych sietí ani príspevkov, a preto by takto široko formulované neodkladné opatrenie nebolo vykonateľné a súčasne by neprimerane obmedzovalo žalovanú v jej práve na slobodu prejavu. V tejto časti preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku III., ktorým bol návrh v tejto časti zamietnutý, podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil ako vecne správny.

4.1. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaná opätovne prehlbuje zásahy do súkromia zosnulého a jeho rodiny, keď v príspevku zo dňa 29. 02. 2024 komentuje neodkladné opatrenie na svojich sociálnych sieťach. V tomto smere z návrhu nie je zjavné (prima facie), že došlo k uverejneniu nepravdivých tvrdení, u týchto možno zásadne predpokladať, že nimi aj bolo neoprávnené zasiahnuté do osobnostných práv. Nie je tiež zrejmé v čom má spočívať difamačný charakter príspevku a ako má narušovať intímnu sféru súkromného života žalobkyne a života jej zosnulého manžela. Intenzita zásahu tak v tomto smere nebola dostatočne osvedčená a zostala len v rovine domnienok a dohadov. Žalovaná v príspevku prezentuje svoj nesúhlas ako reakciu na obsah neodkladného opatrenia, o vydaní ktorého verejne informoval Nový čas. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bode 4. výroku I., ktorým bolo návrhu vyhovené, tak, že návrh v tejto časti ako nedôvodný zamietol.

4.2. O náhrade trov (tohto) odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

5. Žalobkyňa proti predmetnému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie v časti, ktorým odvolací súd v bodoch 2. a 4. výroku I. uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Dovolanie podala z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V dôvodoch dovolania poukazovala na to, že žalobkyňa ako oprávnená osoba po smrti svojho zosnulého manžela, sa domáha ochrany jeho osobnostných práv, ako aj zabezpečenia pokoja pre celú rodinu v čase po smrti manžela, ktorý žalovaná narušala vo verejnom priestore, čím znevažovala pamiatku zosnulého, a konala šikanózne voči rodine zosnulého, ktorí medializáciu týchto absurdných a difamačných obvinení trpeli.

5.1. Podľa žalobkyne napádané uznesenie je arbitrárne do tej miery, že tým zakladá vadu § 420 CSP. Dôvody arbitrárnosti sú viaceré: súd arbitrárne založil zamietnutie návrhu na tom, že malo ísť o hodnotiaci úsudok žalovanej, z čoho odvodzoval aplikáciu ustáleného názoru, že existuje vyššia miera ochrany hodnotiacich úsudkov (bod 15. napádaného uznesenia). Výroky „C. vedel, že je trávený“ a výrok „chcel to riešiť sám, keď mu bude lepšie“ aj výrok „mi dal pokyn, aby som v prípade, že sa mu niečo stane riešila ja“ zjavne nie sú hodnotiacimi úsudkami. Sú skutkovými tvrdeniami. Žalovaná nimi tvrdí konkrétne skutočnosti, ktoré sa môžu preukazovať (napr. predloženie komunikácie, kde by napísal, že bol trávený, predloženie komunikácie, kde by napísal, že to bude riešiť, keď mu bude lepšie, alebo komunikácie, kde by napísal žalovanej, aby to riešila). To, že tieto skutočnosti žalovaná nepreukázala, z

nich nerobí hodnotiace úsudky. To, že ich súd bez bližšieho odôvodnenia označil za hodnotiaci úsudok, je zjavnou vadou arbitrárnosti. Súd arbitrárne tvrdil, že žalobkyňa neuvedla v čom mal spočívať difamačný charakter a akú ujmu mal spôsobiť, napriek tomu, že to žalobkyňa jasne uviedla na viacerých miestach.

5.2. Žalobkyňa už v návrhu ďalej uviedla a preukázala, že pre kroky žalovanej bola ona aj zosnulý medializovaní od 22. 02. 2024 v médiách Plus 7 dní, a tiež Plus 1 deň, Nový Čas, dokonca umiestnení na titulku Plus 7 dní. Z toho je ujma a enormné narušenie evidentná. Rozšírenie hoaxu o trávení zosnulého je celkom zjavne difamačné. Súd neprihliadol ani na toto tvrdenie žalobkyne a nijako sa s nimi nevysporiadal. Ďalej poukazovala na difamačný charakter vyjadrení v odvolaní a vo vyjadrení k odvolaniu. Odvolací súd sa riadne neoboznámil s obsahom jej podaní (osobitne v citovaných častiach v dovolaní), a tieto preto ani nálezite neposúdil.

5.3. Súd uviedol aj ďalšie celkom zjavné arbitrárne úvahy. Napríklad (str. 15.) uviedol, že daný prejav nebol „bezohľadný v takej miere, aby bol spôsobilý bez ďalšieho dotknúť sa duševnej pohody žalobkyne“. Žalobkyňa dala na úvahu dovolacieho súdu, či v prípade, ak by zomrel ich manžel na dlhú a ťažkú chorobu, o ktorého sa starali intenzívne nielen posledné mesiace jeho života, ale podporovali ho pri liečbe jeho choroby posledné roky, či by sa ich duševnej pohody nedotklo. Podľa žalobkyne súd vyžadoval nedôstojný popis duševných dopadov na žalobkyňu.

5.4. Okrem toho nepriznanie súdnej ochrany na základe toho, že žalobkyňa v konaní so žalovanou, ktorá ju poškodzovala - hlbkovo a farbisto nepopisovala všetky útrapy, ktoré ju aj jej blízkych postihli, nielen že sú necitlivé, ale absurdné. Podmienkou súdnej ochrany (negatívnej voči akútnej zásahu) nemôže byť detailný popis a tým ďalšie stresovanie a znižovanie vlastnej dôstojnosti žalobkyne. Takáto dehumanizačná požiadavka kladená na žalobkyňu v jej najťažšej životnej situácii predstavuje nesprávny postup súdu pre ktorý jej nebol poskytnutý spravodlivý proces a riadna súdna ochrana.

5.5. Súd sa nevysporiadal ani s tým, že v statute, ktorého odstránenie neuložil, boli obsiahnuté informácie ohľadom zdravotného stavu a výsledkov zdravotných testov zosnulého. Napriek tomu, že to bolo súdom v bode 14. napádaného uznesenia označené za relevantný dôvod pre odstránenie iného statusu, súd sa s touto argumentáciou a dôvodmi nevysporiadal. Arbitrárnosť je tak založená aj na vnútornom rozpore napádaného uznesenia. Arbitrárny je aj záver na konci bodu 15. napádaného uznesenia, kde súd úplne odoprel argument ochrany pokojného stavu, ktorý žalobkyňa chcela neodkladným opatrením docieľiť. Navyše, súd rozhodnutím nezohľadnil ani to, že obsahom statusu pod bodom 4. je naďalej nepravdivé tvrdenie, že žalobkyňa mala zaslať žalovanej aj fotku zosnulého manžela z truhly. Čo je bez potreby bližšieho objasňovania mimoriadne difamačné tvrdenie.

5.6. Arbitrárnym dôvodom založeným na nesprávnom postupe súdu nezohľadňujúcim obsah spisu a nemajúcim v ňom žiadnu oporu, je aj tvrdenie uvedené na strane 16. napádaného uznesenia, že „žalovaná zjavne bola blízkou osobou zosnulého“. K takémuto záveru súd dospel bez podkladu v spise a bez dokazovania a bez možnosti žalobkyne sa k takýmto tvrdeniam vyjadriť.

5.7. Arbitrárne je aj odôvodnenie bodu 17. napádaného uznesenia. Súd v zásade konštatoval, že daný príspevok z 29. 02. 2024 (bod 4. so screenshotom v úvodnej časti dovolania) len prezentuje nesúhlas žalovanej ako reakciu na obsah neodkladného opatrenia. Súd neprihliadol na celkový obsah daného príspevku, v ktorom je o.i. zopakované nepravdivé a difamačné tvrdenie o zasielaní fotografie zosnulého manžela z truhly, ako aj nepravdivé tvrdenie o otrave piatimi rôznymi látkami. Uvedené nie je reakciou a vyjadrením názoru a nesúhlasu s predchádzajúcim neodkladným opatrením, ale obsahuje uvedené difamačné a nepravdivé tvrdenia, ktoré nemajú byť prečo tolerované.

5.8. Nad rámec uvedeného dala žalobkyňa do pozornosti dovolacieho súdu aj to, že uvedené postupy súdu sú nielen arbitrárne a porušujúce právo na spravodlivý proces, ale sú aj objektívne vecne nesprávne. V tejto veci sa podarilo žalobkyni získať dva podstatné podklady, pričom prvým je kompletná správa z výsledkov provokačných testov moču zosnulého, na ktoré sa žalovaná odvolávala a ktoré čiastočne zverejnila a ktoré následne v kompletnejšom znení predložila k ďalšiemu nedôvodnému trestnému oznámeniu podanému proti žalobkyni. Z neho vyplýva, že výsledky, z ktorých odvodzuje otravu, a to že zosnulý mal vedieť, že je trávený, ale pre zlý stav požiadal práve žalovanú, aby to riešila „keby sa mu niečo stalo“, boli z 31. 01. 2019, teda 5 rokov pred smrťou zosnulého. Taktiež poukázala na dávnejšiu komunikáciu zosnulého so žalobkyňou.

5.9. V ďalšom uplatňovala aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tomto namietala reštriktívny prístup súdu na postmortálnu ochranu osobnosti zosnulého, pričom poukazovala na

rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/92/2015, z ktorého mali vyplynúť interpretačné pravidlá súdnej praxe vo vzťahu k postmortálnej ochrane. Navrhla, aby dovolací súd časť výroku uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/60/2024-124 v znení: „V bodoch 2. a 4. výroku I. napadnutého uznesenia zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

7.1. Podľa ust. § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7.2. Podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.3. Podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

7.4. Podľa ust. § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

7.5. Podľa ust. § 357 písm. d) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

7.6. Podľa ust. § 324 ods. 1 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

7.7. Podľa ust. § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

7.8. Podľa ust. § 326 ods. 1 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

7.9. Podľa § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

(2) O návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý spĺňa náležitosti podľa § 326. O návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) rozhodne súd do 24 hodín od doručenia návrhu.

(3) Uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, je súd povinný písomne vyhotoviť a odoslať.

8. Podľa § 329 ods. 1 až 3 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Ak rozhoduje odvolací súd o odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí neodkladného opatrenia, umožní sa protistrane vyjadriť k odvolaniu a k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

(2) Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

(3) Ak po vydaní uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, dôjde k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie, nezakladá právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prekážku rozhodnutej veci.

8.1. Podľa § 330 ods. 2 CSP ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

8.2. Podľa ust. § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

8.3. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho opodstatnenosti.

8.4. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t.j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi uvedenými v ust. § 431 až § 435 CSP. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky bral na zreteľ, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

8.5. Aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 253/2023 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 38/2023, vyplýva, že „predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodov podľa § 420 Civilného sporového poriadku je právna povaha napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je buď rozhodnutím vo veci samej, alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. V prípade rozhodnutia o neodkladnom opatrení závisí povaha rozhodnutia ako rozhodnutia meritórneho od posúdenia otázky, či v okolnostiach prípadu bolo možné nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je najvyšší súd oprávnený autonómne vyhodnotiť túto otázku s ohľadom na konkrétne individuálne okolnosti veci a so zreteľom na výsledok navrhovaného neodkladného opatrenia.

Najvyšší súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP bol oprávnený autonómne vyhodnotiť otázku, či navrhované neodkladné opatrenie má povahu meritórneho rozhodnutia z aspektu, či ním možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Toto vyhodnotenie je potrebné vykonať s ohľadom na konkrétne individuálne okolnosti veci a so zreteľom na výsledok navrhovaného neodkladného opatrenia. Na tom nič nemení skutočnosť, že súd prvej inštancie zastával opačný názor, že nariadené neodkladné opatrenie má potenciál usporiadať pomery medzi stranami trvalým spôsobom a odvolací súd túto otázku osobitne neposudzoval.“

8.6. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/66/2017 z 19. júna 2018 uverejnené tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018). K tomu záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo 14. júna 2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 z 11. októbra 2017, uverejneného, tiež v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého bola podaná nadväzujúca žaloba.

8.7. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok ust. § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa ust. § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu (porovnaj uznesenie NS SR č.k. 5Cdo/154/2018 z 28. marca 2019).

8.8. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí by išlo v prípade, ak by súd musel vec skončiť procesne

(pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec (meritórne) prejednal.

8.9. V predmetnej veci dovolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že súd prvej inštancie uznesením nariadil neodkladné opatrenie výrokom I., ktorým žalovanej uložil povinnosť odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 24. 02. 2024 obsahujúci súkromnú komunikáciu so zosnulým I.. C. B., vrátane fotografie z nemocničného prostredia a vrátane fotografie so sprievodným popisom a hodnotením tejto komunikácie, odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 25.02.2024 v znení: "C. vedel že je travený.... chcel to riešiť sám, keď mu bude lepšie... vyššie pripájam jednu z našich mnohých, dlhoročných komunikácií. Nezlepsovalo sa, tak mi dal pokyn, aby som to v prípade, že sa mu niečo stane riesila ja.", odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 25. 02. 2024 obsahujúci dve fotografie z obrazovky zo súkromnej komunikácie so zosnulým I.. C. B. v znení: "Pripájam jednu z našich mnohoročných komunikácií. C. vedel že je travený...", odstrániť zo sociálnej siete Facebook status (príspevok) zo dňa 29.02.2024 s nadpisom v znení "NEODKLADNE NARIADENIE, ktoré mi nebolo ešte doručené, ale vie už o ňom Nový čas", vrátane pripojenej fotografie s popisom.

9. Z výroku V. rozsudku súdu prvej inštancie vyplynulo, že poučil žalovanú, že môže podať voči žalobkyni žalobu o navrátenie do pôvodného stavu alebo o náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia, teda pri nariadení neodkladného opatrenia okresný súd neuložil žalobkyni povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej s odkazom na § 336 ods. 1 CSP, predpokladajúc, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami v zmysle petitu tohto rozhodnutia. Vo veci žalobkyne teda ide o prípad, keď návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný pred začatím konania, nenadväzuje naň žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, teda dotknuté súdne konanie končí rozhodnutím súdu o tomto návrhu, pretože konzumuje vec samu (porovnaj aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 534/2022, body 31., 32.).

9.1. Na základe odvolania obidvoch strán odvolací súd zdôvodnil svoj zmenový výrok (ktorý je predmetom tohto dovolania žalobkyne), ktorým v napadnutej časti zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v bodoch 14., 15. a 17. rozhodnutia: „14. V prípade difamačných hodnotiacich úsudkov musí byť z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zjavné (prima facie), že nimi došlo k neoprávnenému zásahu a súčasne je potrebné osvedčenia takej (značnej a závažnej) intenzity zásahu do chránených práv, že okamžitá ingerencia zo strany štátu (súdnej moci) do ústavou zaručenej slobody prejavu je nevyhnutne potrebná pre zabránenie rozširovania (už) vzniknutých negatívnych následkov alebo pre zamedzenie vzniku ďalšej (novej) ujmy, ktorých (úplné) odstránenie či (aspoň čiastočné) eliminovanie by nebolo už dobre možné dosiahnuť právnymi prostriedkami, ktoré možno uplatniť len žalobou vo veci samej. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade je potrebné splnenie podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia zvlášť prísne posudzovať, nakoľko neodkladné opatrenie v týchto prípadoch môže predstavovať značne represívny zásah štátnej moci do ústavou garantovaného práva každého na slobodu prejavu.

(15) 3.9. Žalobkyňa tvrdila, že pokiaľ ide o vyjadrenie žalovanej v príspevku zo dňa 25.2.2024, ide o šírenie hoaxu, že mal byť zosnulý trávený a že dokonca mal o tom vedieť. V tomto smere treba prisvedčiť obrane žalovanej, že ide o jej hodnotiaci úsudok, u ktorého dostatočne osvedčila, že má faktický základ v jej komunikácii so zosnulým, v ktorej s ním riešila zvýšené hodnoty arzénu a olova vo výsledkoch, ktoré jej poslal zosnulý, a preto úsudok žalovanej, že zosnulý mal byť trávený a že o tom vedel; za stavu, keď v tomto smere podnikla legitímne kroky tým, že podala trestné oznámenie na neznámeho páchatela; nemožno považovať za názor bez akéhokoľvek racionálneho základu, ktorý by bol zjavne vymyslený či špekulatívny. Zhodne ako súd prvej inštancie aj odvolací súd vychádzal zo súdnu praxou ustáleného názoru, že ochrana hodnotiacich úsudkov je z hľadiska slobody prejavu vo všeobecnosti intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov. Navyše je potrebné vziať na zreteľ, že žalobkyňa neuviedla, v čom mal spočívať difamačný charakter vyjadrenia názoru žalovanej, akú konkrétnu ujmu mal spôsobiť na jej osobnostných právach či právach zosnulého. Žalovaná vo svojom príspevku svoje podozrenie o trávení zosnulého I.. C. B. nespájala s osobou žalobkyne, a preto tvrdenia žalobkyne o krivom obvinení nie sú ničím podložené. Žalobkyňa neuviedla, že by príspevok vyvolal negatívne komentáre voči jej osobe, dehonestoval poslednú pamiatku na zosnulého, ani že by podnecoval k hnevu voči rodinným príslušníkom zosnulého. Prejav žalovanej v príspevku nemožno považovať za

provokatívny, osočujúci, útočný či bezohľadný v takej miere, aby bol spôsobilý bez ďalšieho dotknúť sa duševnej pohody žalobkyne. Žalobkyňa neuviedla, že by uvedená prezentácia žalovanej na sociálnej sieti vyvolávala u nej traumatizujúce duševné útrapy a nie je zjavné, v akom ohľade mala byť narušená integrita jej vnútornej sféry, duševná a psychická pohoda. Žalobkyňa netvrdila, že by bolo uverejnenie príspevku pre ňu citovo zraňujúce, že by ju to rozrušilo a odvolaciemu súdu neprináleží v tomto smere dedukovať závažnosť dopadu uvedeného príspevku na vnútorné prežívanie žalobkyne na základe jej všeobecného tvrdenia o útrapách a o hrubom porušovaní záujmov zosnulého a pozostalej rodiny, ktoré nepovažoval odvolací súd za dostačujúce pre osvedčenie značnej intenzity zásahu do osobnostných práv žalobkyne a zosnulého, ktoré musia byť hodnoverne osvedčené zvlášť v prípade závažného obmedzenia slobody prejavu nariadením neodkladného opatrenia. Na hodnovernosť tvrdenia žalobkyne, že žalovaná postupovala zlomyseľne s cieľom spôsobovať pozostalej rodine útrapy, a že ide o šikanózne konanie, z obsahu spisu nemožno spoľahlivo usudzovať. Žalovaná svojím príspevkom zjavne nechcela dráždiť či pobaviť okruh svojich sledovateľov informáciami zo svojho súkromného života. Rovnako presvedčivo nemožno usudzovať na snahu žalovanou vyvolať senzáciu a pritiahnuť pozornosť bulvárnych médií. Žalobkyňa neuviedla, ako zverejnený názor žalovanej vyvodený z jej súkromnej komunikácie so zosnulým manželom žalobkyne, znevažuje zosnulého a ako neoprávnene postihol súkromie žalobkyne ako najbližšej pozostalej v oblasti prežívania a realizácie piety vo vzťahu k zomrelému manželovi. Nesúhlas žalobkyne a s tým spojený stres s vykonaním pitvy jej zosnulého manžela nepredstavuje zásah do jej súkromia a ani vykonanie pitvy na podnet žalovanej nemožno považovať za zneuctenie tela zosnulého. Podanie trestného oznámenia a jeho prešetrovanie, vrátane pitvy zosnulého, nedôvodne považuje žalobkyňa za neoprávnený zásah do svojho súkromia a do osobnostných práv zosnulého I. C. B.. Žalobkyňa tak neosvedčila relevantnosť následku uvedeného príspevku na zneuctenie pamiatky zosnulého. Žalobkyňa neuviedla žiadne presvedčivé argumenty, ako mala byť dotknutá na jej osobnostných právach zverejnením predmetného názoru zo súkromného života žalovanej, ktorý zjavne zdieľala aj so zosnulým manželom žalobkyne. Žalobkyňa v tomto smere neosvedčila mieru závažnosti zásahu uvedeným príspevkom do podstatných aspektov jej súkromného života, a preto možno usudzovať, že zverejnenie uvedeného vyjadrenia bolo žalovanou realizované v rámci ústavou garantovanej slobody prejavu. Pokiaľ v tomto smere žalobkyňa argumentovala zásahom do pokojného stavu, odvolací súd poukazuje na to, že samotná žalobkyňa zaslala žalovanej ako reakciu na nesúhlas s pitvou zosnulého dve fotografie z internetu, o ktorých sa žalovaná domnievala, že išlo o fotografie zosnulého z chladiaceho boxu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bode 2. výroku I., ktorým bolo návrhu vyhovené, tak, že návrh v tejto časti ako nedôvodný zamietol.

17. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaná opätovne prehlbuje zásahy do súkromia zosnulého a jeho rodiny, keď v príspevku zo dňa 29.2.2024 komentuje neodkladné opatrenie na svojich sociálnych sieťach. V tomto smere z návrhu nie je zjavné (prima facie), že došlo k uverejneniu nepravdivých tvrdení, u týchto možno zásadne predpokladať, že nimi aj bolo neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv. Nie je tiež zjavné v čom má spočívať difamačný charakter príspevku a ako má narušovať intímnu sféru súkromného života žalobkyne a života jej zosnulého manžela. Intenzita zásahu tak v tomto smere nebola dostatočne osvedčená a zostala len v rovine domnienok a dohadov. Žalovaná v príspevku prezentuje svoj nesúhlas ako reakciu na obsah neodkladného opatrenia, o vydaní ktorého verejne informoval Nový čas. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v bode 4. výroku I., ktorým bolo návrhu vyhovené, tak, že návrh v tejto časti ako nedôvodný zamietol.“

9.2. V danom prípade žalobkyňa v dovolaní namietala vadu zakotvenú v § 420 písm. f) CSP, spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorý dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K uvedenej vade malo dôjsť arbitrárnosťou napadnutého výroku odvolacieho súdu, resp. jeho dôvodov tým, že odvolací súd skutkové tvrdenia uvádzané v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia (v špecifikácii v dovolaní) nesprávne označil za hodnotiace úsudky, arbitrárne tvrdil, že žalobkyňa neuviedla v čom mal spočívať difamačný charakter jej tvrdení, napriek tomu, že to uvádzala v samotnom návrhu, s poukazom aj na pripojené rozhodnutie súdu vo veci sp zn. 52C/14/2024, ďalej vo vyjadrení k odvolaniu, resp. v doplnenom návrhu. Taktiež súd vyžadoval od žalobkyne až nedôstojný popis duševných dopadov na ňu a nevysporiadal sa s tým, že v statuse ktorého odstránenie neuložil, boli

obsiahnuté informácie ohľadom zdravotného stavu a výsledkov zdravotných testov zosnulého. Tiež poukázala za rozporné odôvodnenie napadnutej časti uznesenia odvolacieho súdu vo vzťahu k statusu pod bodom 4. vo vzťahu k bodu 14. odôvodnenia. Mala za to, že je arbitrárne odôvodnenie v bode 15. a aj jeho záver v súvislosti s ochranou pokojného stavu. Ako arbitrárne namietala aj odôvodnenie v bode 17. napadnutého uznesenia.

9.3. Najvyšší súd konštantne pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9.4. Dovolací súd cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalobkyňou namietaným procesným vadám, pričom tieto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil. K tomu uvádza nasledovné:

9.5. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti.

9.6. V prvom rade je potrebné mať na pamäti, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu), vrátane ich dôvodov a námietok.

9.7. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

9.8. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade má odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia (v časti, ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol) spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej (ktorému v danej zamietajúcej časti vyhovel), zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo (na rozdiel od súdu prvej inštancie) v danom prípade dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia v bodoch 2. a 4. výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súd (porov. najmä 14., 15. a 17.) nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené v procese osvedčovania dôvodnosti návrhu žalobkyne, ale tiež na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

9.9. V odôvodnení svojho rozhodnutia prihliadol odvolací súd na všetky pre vec podstatné skutočnosti a je z neho zrejmé, prečo v danej časti nebolo návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobkyne vyhovené.

10. Úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania

formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. V prípade neodkladného opatrenia ide o procesný inštitút, ktorý má osobitný charakter vyznačujúci sa najmä nevyhnutnosťou jeho nariadenia. Povinnosťou navrhovateľa je v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia opísať rozhodujúce skutočnosti, ktoré hodnoverne osvedčujú dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Z pojmu "osvedčenie dôvodnosti" vyplýva, že v danom prípade ide o rozhodovanie súdu bez nutnosti vykonať dokazovanie, ako aj bez povinnosti zisťovať všetky konkrétne skutočnosti, ktoré je potrebné verifikovať pri vydávaní rozhodnutia vo veci samej (k tomu pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 06. septembra 2021 sp. zn. I. ÚS 358/2021, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 95/2021).

10.1. Súd o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhoduje spravidla v lehote 30 dní. Táto pomerne krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020). Ak je vo veci potrebné vykonať riadne dokazovanie, nemožno uvažovať nad aplikáciou tohto osobitného, zrýchleného procesného postupu. Všeobecný súd nariadi neodkladné opatrenie len v prípade, ak z návrhu na jeho nariadenie vyplývajú skutočnosti hodnoverne osvedčujúce bezodkladnú potrebu úpravy pomerov, ako aj dôvodnosť a trvanie nároku. V opačnom prípade návrh zamietne, lebo nie sú splnené podmienky na jeho nariadenie.

10.2. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jednoznačne a zrozumiteľne vyplýva, ktoré konkrétne skutočnosti viedli odvolací súd k záveru, že v danom prípade neboli osvedčené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia v namietanej časti, ktoré by konzumovalo vec samu (§ 330 ods. 2 CSP).

10.3. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07).

10.4. O arbitrárne rozhodnutie ide vtedy, ak je svojvoľné. Arbitrárnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Môže ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces. I. ÚS 51/2020 z 09. 06. 2020 (bod 37.).

10.5. K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.X..1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu.

10.6. Podľa dovolacieho súdu ako už aj bolo vyššie uvedené sú zrejme dostatočné dôvody nevyhovenia návrhu na neodkladné opatrenie v zmysle návrhu žalobkyne vo vzťahu k bodom 2. a 4. výroku uznesenia súdu prvej inštancie, keď vo vyššie uvedených bodoch odvolací súd jasne vyjadril v bode 14., 15. vo vzťahu k bodu 2. výroku I. dôvody, pre ktoré nebolo možné návrhu vyhovieť, keď pri osvedčovaní nároku dal do pomeru právo na ochranu súkromia a právo na slobodu prejavu v spojení s ostatnými dôvodmi, keď nemal osvedčenú dostatočnú intenzitu zásahu - mieru závažnosti zásahu uvedeným príspevkom do podstatných aspektov jej súkromného života, keď zverejnenie vyjadrenia bolo žalovanou realizované v rámci ústavou garantovanej slobody prejavu. To znamená, že je dostatočne zrejmé, prečo nebolo vyhovené návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto časti. Rovnako je to aj vo vzťahu k bodu 4. výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie. Žalobkyňa sa snaží v podstate spochybniť svojimi námietkami „o arbitrárnosti“ napadnuté rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie, čo ale nie je možné, tak ako súd uvedie nižšie, z dôvodu neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Jej nespokojnosť s právnym posúdením veci, vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Nejde teda v zmysle vyššie uvádzaných východísk o arbitrárne rozhodnutie odvolacieho súdu.

10.7. V bodoch 16. a 17. dovolania poukazuje dovolateľka (a zároveň predkladá dovolaciemu súdu) na dva podstatné podklady, ktoré sa jej podarilo získať - kompletnú správu z výsledkov provokačných testov moču zosnulého a dávnejšiu komunikáciu zosnulého so žalobkyňou, pre ktoré má byť rozhodnutie objektívne vecne nesprávne.

10.8. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na § 435 CSP podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Je teda zrejmé, že z týchto súdy nevychádzali. Taktiež je potrebné poukázať aj na § 442 CSP podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len na okraj dovolací súd vo vzťahu k uvedeným dvom novým podstatným podkladom poukázaným a predloženým spolu s dovolaním si dovoľuje poukázať na prípadné uplatnenie ust. § 329 ods. 3 CSP k neodkladnému opatreniu podľa ktorého, ak po vydaní uznesenia, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, dôjde k zmene skutkových okolností významných pre rozhodnutie, nezakladá právoplatné rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prekážku rozhodnutej veci.

10.9. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

10.10. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočностnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti (či formálnosti) alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Z rozhodnutia odvolacieho súdu dostatočne zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom vyplývajú dôvody, ktoré odvolací súd viedli k rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia; odvolací súd konštatoval nenaplnenie predpokladov pre jeho vydanie.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobkyne v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

Dovolací dôvod podľa § 421 CSP

12. Dovolateľka, vyvodzujúc prípustnosť podaného dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

12.1. Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

12.2. V danom prípade malo byť predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia v napadnutých častiach. Odvolací súd uvedený výrok rozhodnutia zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

12.3. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu (jeho zmeňujúci výrok) napadnuté dovolaním je rozhodnutím, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia [§ 357 písm. d) CSP], nie je podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie proti tomuto rozhodnutiu procesne prípustné.

13. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, hoci bola žalovaná úspešnou v konaní, žiadne trovy konania jej nevznikli.

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.